

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.X

Dosar nr. X2009*

Ședința publică de laX 2015

Președinte:	Gheorghiuța X	- Judecător
	Viorica X	- Judecător
		- Judecător
	X	- Magistrat asistent

&&&

S-au luat în examinare recursurile declarate de S.C.X S.A. X, de Agenția Națională de Administrare Fiscală și de Administrația Județeană a Finanțelor X, în nume propriu și ca reprezentant al Direcției Generale Regionale a Finanțelor X împotriva sentinței civile nr. X2013 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică au răspuns recurenta-reclamantă S.C. X S.A. X, reprezentată de avocat X, și recurenta-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală (A.N.A.F.), reprezentată de consilier juridic X, lipsind recurenta-pârâtă Administrația Județeană a Finanțelor X, în nume propriu și ca reprezentant al Direcției Regionale a Finanțelor Xi.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul asistent a prezentat referatul cauzei, învederând instanței faptul că pricina se află la al doilea termen, acordat în ședința publică din 4 X 2015, pentru a se comunica motivele de recurs formulate de pârâte și pentru ca recurenta-reclamantă să facă dovada achitării diferenței taxei judiciare de timbru în cuantum de X lei.

Recurenta-reclamantă, prin avocat, depune dovada achitării taxei judiciare de timbru.

Nemaifiind cereri de formulat, Înalta Curte constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul părților asupra recursurilor.

Recurenta-reclamantă, prin avocat, arată că instanța de fond a interpretat greșit dispozițiile art. 21 alin.(4) lit. m) din Codul fiscal și cele ale art. 48 din H.G. nr. 44/2004, pentru că a fost încheiat contractul cu agentul cu plata unui comision, fiind depuse documentele justificative. Menționează că Agentul este o societate irlandeză, fiind încheiat contractul de exclusivitate pentru găsirea unui cumpărător la prețul solicitat. A fost emisă o factură, care a fost plătită. Arată că a fost necesar acordarea acestui mandat către Agent, drept dovadă fiind faptul că și-a atins ținta de profitabilitate, pentru că în România nu exista un cumpărător pentru o asemenea suprafață. Cu toate acestea, această cheltuială nu a fost recunoscută ca și cheltuială deductibilă, deși erau îndeplinite condițiile legale. În ceea ce privește Taxa pe Valoare Adăugată, la momentul vânzării terenului s-au vândut și construcțiile edificate. Notificarea cu privire la TVA a fost emisă la 3 luni după înscrierea în factură și nu există un termen în care putea face opțiunea. Solicită admiterea recursului său astfel cum a fost formulat.

Recurenta-pârâtă A.N.A.F., prin consilier juridic, solicită respingerea recursului recurentei-reclamante, cu consecința respingerii acțiunii în totalitate. Arată că instanța de fond a reținut corect situația de fapt, aplicând corect dispozițiile Codului fiscal și ale Codului de procedură fiscală. În ceea ce privește recursul său și al Direcției Generale Regionale a Finanțelor X solicită admiterea acestora, instanța de fond în mod greșit aplicând dispozițiile art. 22 alin.(5) Cod fiscal și ale art. 57 din normele metodologice.

Recurenta-reclamantă, prin avocat, solicită respingerea recursurilor formulate de pârâte. Arată că este vorba despre aplicarea legii în timp, impozitele devenind exigibile din momentul modificării destinației, însă la dosar nu au fost depuse probe în ceea ce privește modificarea destinației. Nu solicită cheltuieli de judecată.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea formulată la data de X 2009, formând obiectul dosarului nr. 5571/2/2009, S.C. X X S.A. a chemat în judecată Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală a Finanțelor PX și Administrația Județeană a X solicitând anularea raportului de inspecție fiscală nr. X.2008, a deciziei de impunere nr. 1X.2008 și a deciziei nr. X.2009 emise în soluționarea contestației precum și restituirea sumei de X lei reprezentând TVA stabilită suplimentar și majorările de întârziere aferente.

În motivarea cererii, reclamanta a învederat că organele fiscale au procedat eronat prin nerecunoașterea deductibilității TVA în sumă de X lei, aferente serviciilor prestate de X, constând în intermedierea operațiunilor de vânzare-cumpărare a imobilelor -teren și construcție – proprietatea reclamantei.

Prin încheierea din X.2010, Curtea de Apel .X.- Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a dispus conexarea dosarului nr. X2009 la dosarul nr. X2009 al aceleiași instanțe, având ca obiect anularea raportului de inspecție fiscală nr. X.2008, a deciziei de impunere nr. X2008 și a deciziei nr. X.2008, acte prin care s-a respins ca neîntemeiată și nemotivată contestația societății pentru suma de X lei.

Cauza a fost soluționată într-un prim ciclu procesual prin sentința nr. X.2011 prin care Curtea de Apel .X.- Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins ca neîntemeiate atât excepțiile invocate de pârâți referitoare la inadmisibilitate, prematuritate, lipsa de obiect, lipsa de interes și lipsa calității procesuale pasive a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cât și cererile conexe introductive de instanță.

Prin decizia nr.X.2013 Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția contencios administrativ și fiscal a admis recursurile declarate de părți și a dispus casarea sentinței și trimiterea cauzei spre

rejudecare la aceeași instanță, reținând în esență, necercetarea fondului litigiului și nepronunțarea asupra motivelor de nelegalitate invocate de reclamantă, în raport de prevederile legale naționale și comunitare, care au aplicabilitate directă.

În fond, după casare, prin sentința civilă nr. X2013, Curtea de Apel .X.- Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a art. 22 alin.5/1 din Codul fiscal și a pct.572 din normele metodologice, introdus prin Hotărârea Guvernului nr. 488/2009.

Prin aceeași hotărâre, instanța a admis în parte acțiunea și a anulat parțial raportul de inspecție fiscală nr.X.2008, decizia de impunere nr. X.2008 și decizia de soluționare a contestației nr. X.2008, numai în ceea ce privește impozitul pe profit aferent sumei de X lei reprezentând surplusul realizat din reevaluarea imobilizărilor corporale, impozitul pe profit în sumă de X lei, TVA în sumă de X lei și accesoriile aferente acestor sume.

Au fost respinse cererile privind anularea raportului de inspecție fiscală nr. X.2008, a deciziei de impunere nr. X.2008 și a deciziei de soluționare a contestației nr.X.2009, precum și cele referitoare la restituirea sumelor achitate în baza deciziilor de impunere nr. X.2008 și nr. X.2008.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că este nejustificată cererea formulată de reclamantă pentru sesizarea Curții Constituționale, pe de o parte textul din codul fiscal nefiind relevant, intrând în vigoare ulterior emiterii actelor administrative contestate, iar pe de altă parte fiind inadmisibilă excepția de neconstituționalitate vizând un articol dintr-o hotărâre de guvern.

Referitor la excepțiile invocate de pârâte, prima instanță a constatat că acestea au fost soluționate irevocabil în primul ciclu procesual, casarea cu trimitere dispusă de instanța de recurs vizând rejudecarea pe fond a acțiunilor conexe.

Pentru a pronunța soluția de admitere în parte a acțiunii, instanța a reținut că, în urma raportului de inspecție fiscală

nr.X.2008, prin decizia de impunere nr. X.2008 s-au stabilit în sarcina reclamantei obligații suplimentare de plată: impozit pe profit –X lei, majorări de întârziere aferente X lei; TVA-X lei, majorări de întârziere aferente X lei.

Astfel, pentru anul 2005, s-a considerat că suma de X lei reprezintă cheltuieli nedeductibile și s-a stabilit un impozit pe profit de X lei, cu o diferență în plus față de cel declarat de X lei.

Pentru anul 2006, cheltuielile nedeductibile au fost reținute la sumele de X lei și respectiv, de X lei, pentru care s-a calculat un impozit pe profit de X lei cu o diferență de X lei.

Organele fiscale au stabilit pentru anul 2007 un impozit pe profit de X lei, reținând un profit impozabil de X lei, față de o pierdere fiscală declarată de societate de X lei.

A fost inclusă în categoria veniturilor impozabile și suma de X lei, reprezentând surplus din reevaluarea imobilizărilor corporale, concretizate în câștigul realizat din vânzarea de active în luna decembrie 2007.

Pentru același an 2007, organele fiscale au apreciat că este nedeductibilă suma de X lei, reprezentând cheltuieli cu serviciile prestate de societatea irlandeză X în baza contractului de exclusivitate din 2X2007, neexistând documente care să ateste realitatea tranzacției .

Cu privire la TVA s-a stabilit de către organele fiscale că societatea a declarat eronat ca fiind deductibilă taxa pe valoarea adăugată de X lei, suma reală cu acest titlu fiind de 4X lei, cu o diferență în minus de X lei, din care X lei TVA aferentă operațiunii de vânzare clădiri și terenuri în valoare de X lei, prin aplicarea eronată a regimului simplificat de TVA – taxare inversă, în loc de scutire fără drept de deducere.

În urma compensării TVA deductibilă de X lei cu TVA colectată în sumă de X lei, s-a stabilit TVA suplimentară de X lei, la care s-au adăugat majorările de întârziere aferente.

X0.2008 s-a respins contestația reclamantei pentru suma totală de X lei și s-a dispus desființarea parțială a deciziei de impunere pentru suma de X lei TVA.

Ulterior, în urma reverificării, s-au stabilit în sarcina societății obligații fiscale suplimentare, reprezentate de x lei TVA și x lei majorări de întârziere, în care sens a fost emisă decizia de impunere nr. X.2008.

Prin decizia de soluționare a contestației nr. X.2009 s-a dispus respingerea cererii pentru TVA de X lei, majorări de întârziere de X lei și respectiv de X lei și X lei penalități de întârziere.

Cu privire la suma de X lei reprezentând TVA și majorări de întârziere, s-a dispus prin aceeași decizie suspendarea soluționării contestației până la soluționarea dosarului nr. x /2009 al Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Analizând actele dosarului în raport de susținerile invocate de reclamantă, instanța de fond a constatat referitor la impozitul pe profit aferent sumei de X lei că acesta a fost greșit stabilit, cu motivarea că surplusul din reevaluarea mijloacelor fixe evidențiat în contul de rezervă nu se impozitează dacă este menținut în capitalurile proprii ale societății, urmând a fi impozitate la momentul modificării destinației rezervei, distribuirii sau folosirii acesteia pentru acoperirea pierderilor fiscale, ori în cazul lichidării, divizării sau fuziunii firmei.

Astfel, instanța a reținut că, neavând loc o modificare a destinației ori o distribuție a rezervei, impozitul pentru surplusul realizat din reevaluarea bunurilor imobile – terenuri și clădiri – nu era scadent, plata fiind amânată.

Referitor la suma de X lei reprezentată de comisionul plătit de către reclamantă către X, judecătorul fondului a apreciat ca întemeiată constatarea organelor fiscale în sensul că nu s-a făcut dovada prestării efective a serviciilor de intermediere de către comisionar, suma fiind nedeductibilă la calculul impozitului pe profit.

Astfel, au fost considerate ca neconcludente înscrisurile depuse în condițiile în care din conceptul de prezentare a imobilului oferit spre vânzare de către reclamantă, întocmit de comisionar, nu rezultă data elaborării și nici nu reprezintă

dovada că a fost folosit efectiv de către societatea irlandeză pentru găsirea unui cumpărător.

Referitor la impozitul pe profit de X lei stabilit suplimentar pentru anul 2005, instanța a constatat că suma a fost menționată în declarațiile privind impozitul pe profit total de X lei, și nu de doar X lei, cât au reținut organele fiscale în mod eronat.

În ceea ce privește TVA în sumă de X lei și majorările de întârziere aferente de X lei, stabilite pentru serviciile de intermediere în valoare de X euro, echivalentul a X lei, ce au format obiectul contractului încheiat cu X, instanța nu a analizat legalitatea impunerii întrucât prin decizia nr.X2009 s-a dispus suspendarea soluționării contestației, măsură care nu a fost criticată de reclamantă și nu există motive pentru anularea acesteia.

Referitor la suma de X lei TVA aferentă facturii fiscale din X2007, reprezentând vânzarea de clădiri și terenuri în valoare de X lei, s-a reținut prin hotărârea recurată că este corectă aprecierea organelor fiscale în sensul că operațiunea se încadra în scutirea de TVA, fără drept de deducere.

Cât privește susținerea reclamantei că prin notificările trimise a optat pentru taxarea operațiunilor, instanța a constatat că aceste înscrisuri nu sunt opozabile, întrucât cele din mai 2007 nu se referă la livrarea de teren cu construcții în sensul art. 141 alin.2 lit.f Cod procedură fiscal, iar notificarea din X a fost înregistrată ulterior începerii inspecției fiscale și întocmirii actelor de impunere din X.2008.

Referitor la TVA în sumă de X lei, colectată de reclamantă la vânzarea imobilului situat în X, str. X nr. X prima instanță a reținut că taxa nu este datorată, fiind declarată de societate și achitată la bugetul de stat la X4.

Instanța de fond a motivat respingerea cererii de restituire a sumelor achitate în baza celor două decizii de impunere a căror anulare s-a solicitat, pe considerentul că pentru stabilirea cuantumului exact al sumelor ce se impun a fi recuperate sunt necesare operațiuni de calcul și depunerea și a altor înscrisuri, ce

se pot realiza în procedura administrativă prevăzută de art. 117 Cod procedură fiscală.

Împotriva sentinței au declarat recurs atât reclamanta S.C. X S.A. X, cât și pârâtele Agenția Națională de Administrare Fiscală și respectiv Administrația Județeană a Finanțelor X, în nume propriu și ca reprezentant al Direcției Generale Regionale a X.

Astfel, reclamanta a criticat sentința doar în ceea ce privește soluția referitoare la următoarele obligații fiscale suplimentare:

- impozitul pe profit în sumă de X lei, cu accesoriile aferente, determinat prin nerecunoașterea caracterului deductibil al cheltuielilor în sumă de X lei reprezentând comisionul plătit către Unique Investments Limited;

- TVA de X lei și accesorii în sumă de X lei aferente serviciilor de intermediere prestate de societatea irlandeză;

- TVA în valoare de X lei aferentă facturii fiscale nr.2X.2007, reprezentând vânzarea de clădiri și terenuri în valoare de X lei, considerată nedeductibilă fiscal.

Cu privire la impozitul pe profit reclamanta a arătat că, în dovedirea caracterului efectiv al prestării serviciilor de către X, a depus documente justificative și anume: - contractul de exclusivitate din X2007 prin care societatea irlandeză a fost împuternicită să negocieze, să intermedieze și să reprezinte firma română în operațiunea de vânzare a imobilului; - conceptul expunerii pe piața internă și internațională a vânzării; - minuta din X2007 privind negocierea cu terțul cumpărător; antecontractul și contractul de vânzare -cumpărare, încheiate cu persoana identificată de comisionar; - facturile fiscale privind plata prețului vânzării și respectiv, a comisionului.

În raport de înscrisurile depuse, reclamanta a susținut prin recurs că s-a făcut dovada necesității și realității serviciilor de intermediere, valoarea comisionului facturat de societatea irlandeză constituind o cheltuială efectuată în scopul realizării de venituri, fiind deductibilă la calculul impozitului pe profit.

Reclamanta a învederat referitor la stabilirea în sarcina sa a obligației fiscale constând în TVA de X lei, cu accesorii aferente de

X lei, că soluția instanței de fond care nu a analizat legalitatea măsurii suspendării contestației administrative, este rezultatul unei interpretări eronate a dispozițiilor art. X alin.2 Cod procedură fiscală și art.X din Legea nr. 554/2004.

Sub acest aspect, reclamanta a precizat că instanța, reținând că nu se poate pronunța asupra legalității deciziei de impunere nr. X.2008, avea obligația de a dispune obligarea pârâtelor să soluționeze contestația, constatând că a încetat motivul care a determinat suspendarea, dosarul nr.X/2009 fiind soluționat.

Referitor la TVA în sumă de X lei aferentă facturii fiscale nr. X.2007, reprezentând vânzarea de clădiri și terenuri în valoare de X lei, s-a învederat că obligația fiscală suplimentară a fost nelegal stabilită, întrucât reclamanta a aplicat regimul simplificat de TVA, opțiune adusă la cunoștința organelor fiscale prin notificarea din X, pârâtele nefiind îndreptățite să refuze dreptul de deducere a taxei pentru îndeplinirea cu întârziere a notificării, în condițiile în care legea nu prevede un termen de exercitare a opțiunii pentru taxarea operațiunii.

În recursurile declarate de pârâte s-a invocat nelegalitatea sentinței cu privire la impozitul pe profit aferent sumei de X lei.

Sub acest aspect, pârâtele au învederat că potrivit prevederilor codului fiscal, momentul exigibilității impozitării surplusului din reevaluarea imobilizărilor corporale vândute, este acela al modificării destinației, când au și fost obținute venituri din vânzarea bunurilor reevaluate.

S-a mai arătat că prin decizia nr. 2/2004 a Comisiei Fiscale Centrale nu se consideră modificare a destinației sau distribuție înregistrarea și menționarea în capitaluri proprii a rezervelor constituite în baza unor acte normative. Or, reclamanta a decis păstrarea surplusului realizat din rezerve din reevaluarea din proprie inițiativă a imobilizărilor corporale, situație în care se consideră modificare a destinației ori distribuție.

Referitor la TVA în sumă de X lei colectată de reclamantă la vânzarea imobilului situat în .X., str. .X., autoritățile pârâte au

precizat că suma este datorată, nefiind declarată până la data inspecției fiscale.

Cu privire la impozitul pe profit în sumă de X lei stabilit suplimentar pentru anul 2005, s-a arătat că a fost corect calculat, fiind nedeductibile fiscal cheltuielile înregistrate fără documente justificative sau pe baza unor facturi cu cod fiscal eronat, precum și cele cu amenzi și penalități datorate la bugetul de stat.

Analizând actele și lucrările dosarului în raport de motivele invocate și de prevederile art. 304 § 304/1 Cod procedură civilă, Curtea va constata că recursurile declarate în cauză sunt nefondate, urmând a fi respinse ca atare.

Referitor la argumentele comune invocate în recursurile formulate de autoritățile pârâte, Curtea constată că instanța de fond a făcut o corectă aplicare a art. 22 alin.5 cod fiscal și ale pct.57 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, precum și a dispozițiilor Deciziei nr. 2/2004 a Comisiei Fiscale Centrale, potrivit cărora surplusul din reevaluarea imobilizărilor corporale se impozitează la momentul modificării destinației rezervei, distribuirii rezervei, lichidării, divizării, fuziunii sau oricărui alt motiv. Aceleași norme prevăd că înregistrarea și menținerea în capitaluri proprii, respectiv conturi de rezerve sau rezultat reportat, a rezervelor constituite în baza unor acte normative nu se consideră modificare a destinației sau distribuție.

În cauză, capitalurile proprii ale reclamantei, prezentate în bilanțul contabil pentru anul 2007 evidențiază faptul că surplusul realizat din vânzarea bunurilor imobile în valoare de X lei a fost corect contabilizat în contul „Rezerve reprezentând surplusul realizat din rezerve de reevaluare”, fără să existe o modificare a destinației rezervei care să oblige societatea la plata impozitului pe profit.

Curtea nu poate primi susținerea pârâtelor în sensul că impozitul pe profit este datorat, întrucât reevaluarea nu ar fi fost realizată ca urmare a unui act normativ. Reclamanta a fost obligată să procedeze la reevaluare urmare tocmai a aplicării prevederilor legale și a reglementărilor contabile care au impus

reevaluarea periodică a imobilizărilor corporale și modificarea capitalului social.

În ceea ce privește impozitul pe profit de X lei, astfel cum a reieșit din constatările raportului de expertiză contabilă efectuat în cauză – necontestate de pârâte – acea sumă a fost menționată de reclamantă în declarațiile privind impozitul pe profit total pentru anul 2005 - de X lei, nefiind justificată stabilirea acelei obligații fiscale suplimentare.

Referitor la TVA de X lei, colectate de societate la vânzarea imobilului din .X. în anul 2004, aceeași lucrare contabilă constată că suma a fost declarată la organele fiscale la X2.2004, achitată la bugetul de stat la X.2004, nemaifiind necesară menționarea aceleiași taxe în decontul de TVA din luna X 2004.

Pentru considerentele expuse mai sus, Curtea reține că sunt nefondate susținerile din recursurile declarate de pârâte, fiind legală și temeinică soluția de anulare în parte a actelor administrative contestate pentru impozitul pe profit de X lei și cel aferent sumei de X lei, precum și pentru TVA în valoare de X lei, la care se adaugă majorările de întârziere corespunzătoare fiecărei categorii de taxe.

Curtea constată de asemenea, că sunt nefondate și criticile aduse sentinței prin recursul declarat de reclamantă.

Referitor la impozitul pe profit în sumă de X lei aferent comisionului de intermediere a vânzării unor bunuri imobile, susținerea privind deductibilitatea acestor cheltuieli nu are suport probator, instanța de fond reținând în mod corect lipsa unor documente justificative.

Astfel, reclamanta nu a prezentat nici un înscris din care să rezulte demersurile întreprinse de societatea irlandeză în vederea vânzării, implicarea acesteia în realizarea tranzacției și în modul de prezentare și negociere a ofertei cu potențialii cumpărători.

Instanța de fond a reținut că potrivit art. 21 alin.4 lit.m cod fiscal și pct.48 din Hotărârea Guvernului nr.44/2004, pentru a se justifica realitatea prestării unor servicii trebuie prezentate documente cum ar fi situații de lucrări, procese-verbale de recepție,

rapoarte de lucru, studii de fezabilitate sau de piață. Or, în speță, prin înscrisurile depuse nu s-a dovedit prestarea efectivă a serviciilor de intermediere de către societatea irlandeză, neconținând referiri clare în ce a constat aportul acesteia în vânzarea imobilului.

Prin urmare, astfel cum a reținut instanța de fond, organele fiscale au procedat corect stabilind nedeductibilitatea sumei de X lei și valoarea impozitului pe profit de X lei.

În ceea ce privește suma de X lei TVA și accesorii aferente de X lei, stabilite prin decizia de impunere nr. X1.2008 pentru serviciile de intermediere ce au făcut obiectul contractului încheiat de reclamantă cu X, prima instanță, constatând că nu a fost soluționată pe fond contestația administrativă, nu s-a pronunțat asupra legalității impunerii, reținând că nu au fost aduse critici măsurii de suspendare dispuse de organul fiscal până la soluționarea acțiunii împotriva deciziei de impunere nr. X2008.

Prin acțiunea formând obiectul dosarului nr. X2009 reclamanta a formulat critici cu privire la refuzul autorităților pârâte de a-i recunoaște beneficiul dreptului de deducere a TVA aferentă serviciilor de intermediere privind vânzarea unor imobile, argumentând că a aplicat corect prevederile legale privind regimul simplificat de TVA.

Însă, astfel cum a reținut prima instanță, reclamanta nu a adus critici cu privire la soluția dispusă prin decizia nr. 82/16.03.2009 prin care s-a hotărât suspendarea soluționării contestației administrative referitoare la TVA de X lei și majorări de întârziere de X lei până la judecarea irevocabilă a litigiului referitor la anularea deciziei de impunere nr. X.2008 și a deciziei nr. X2008, în vederea stabilirii realității prestării serviciilor de intermediere și a încadrării operațiunii de bază din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată.

În consecință, se constată că nu este întemeiat motivul de recurs privind TVA de X lei cu accesorii de X lei, măsura de

suspendare a contestației administrative fiind dispusă cu respectarea prevederilor art. X alin.X lit.X Cod procedură fiscală.

În ceea ce privește TVA de X lei aferentă facturii fiscale din X.2007, instanța de fond a făcut o corectă aplicare a dispozițiilor art. 141 alin.2 lit.f cod fiscal, potrivit cărora vânzarea unei construcții și a terenului pe care este construită este scutită de taxă, cu excepția situației când operațiunea privește o construcție nouă sau un teren construibil și este efectuată de o persoană impozabilă care și-a exercitat ori ar fi avut dreptul să-și exercite dreptul de deducere.

În cauză, reclamanta a pretins că a optat pentru taxarea operațiunii prin notificarea înregistrată la X.2008 la organul fiscal, după începerea controlului în cadrul căruia a fost încunoștințată asupra greșitei calificări a vânzării ca fiind supusă taxei pe valoarea adăugată.

Astfel cum a reținut prima instanță, reclamanta putea opta pentru taxarea operațiunii anterior momentului realizării tranzacției, cu respectarea prevederilor pct.39 din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, în sensul notificării organelor fiscale locale pentru autorizarea aplicării regimului de TVA.

Având în vedere lipsa notificării la momentul finalizării inspecției fiscale și data efectuării vânzării imobilului, pârâtele au procedat în mod corect la încadrarea operațiunii ca fiind scutită de TVA fără drept de deducere, soluția instanței cu privire la acest aspect fiind legală și temeinică.

În raport de considerentele expuse mai sus, criticile formulate prin recursurile declarate în cauză fiind neîntemeiate, Curtea le va respinge ca nefondate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursurile declarate de S.C. X S.A.X, de Agenția Națională de Administrare Fiscală și de Administrația Județeană a

Finanțelor X, în nume propriu și ca reprezentant al Direcției Generale Regionale a X împotriva Sentinței civile nrX2013 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, ca nefondate.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, X 2015.

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X

x